

Jeden **PŘÍBĚH** z minulosti: **CYRIL** a jeho svět

Jiný svět? Tak trochu. Psal se rok 1926, když se v Brně narodil Cyril, jeho pravé jméno neuvádíme, ale stejně mu nikdo jinak než „Cyrile“ neřekl.

Ve vzpomínkách, které si s různou pravidelností dělal, si vybavuje, že se narodil přiškrcen pupeční šňůrou a nebylo snadné ho oživit. Mezi útržkovými poznámkami prosvítá vztah k jeho sestře – dvojčeti Alence. Ve třech letech absolvoval bolestivou operaci, kdy mu natahovali zkrácené šlachy na nohou.

Po operaci...

„ ... mě dali obě nohy po pás do sádry na celý měsíc. Potom má choroba pokračovala takto: naši mě obvykle každý večer dali na stůl a masírovali, a když mě postavili, tak počítali, jak dlouho vydržím stát. Pro mě bylo vždy velkou vzácností dojít od postele k posteli.“

Rád si ale hrál jako normální děti, ale volně se pohybovat po pokoji mu způsobovalo nemalou bolest. Z okna brněnského bytu tak nejraději pozoroval rychlíky z Prahy.

Život na Velehradě

„ ... když mně bylo 10 let, dali mě rodiče do ústavu na Velehrad ... Když jsem se to dozvěděl, tak jsem řval a naléhal na sestřičky, aby mě odvezly zpět domů ... Ale potom jsem si zvykl a běhal tam po zahradě a sestřičky, které zalévaly kytky hadicí, mě vždycky polily. Také mně se to jednou podařilo, že jsem polil ctihodnou sestřičku.“

Budova Vincentina v Praze

Život ve Vincentinu v Praze

V roce 1942 přijel do Vincentina a podle jeho tvrzení zde našel druhý domov. „Slyšel jsem sice, že kdo má své dítě rád, ten ho z domova nedává. Přišel jsem však k tomu poznání, že je tomu pravý opak, protože tomu nemocnému nelze se tak věnovat jako v ústavu. Když je doma, jeho sourozenci odejdou do školy, tatínek do práce a maminka se musí věnovat domácnosti. V ústavu může i chodit do školy, kde jsou sestřičky.“

O řádových sestřích

„Mohu říci jenom to, že kdo vyučuje nemocné, prodělává vysokou univerzitu trpělivosti, a když nadejde soumrak, tak je tak utahaný jakoby pracoval na poli nebo se připravoval na těžkou zkoušku“ píše Cyril ve svých zápiscích.

O lásce

Láska pro Cyrila symbolizovala hlavně vztah k Bohu. Víra i náboženství ho velmi uklidňovalo a těšilo. „Mě zvláště dojíká láska a to láska proniknutá“ Uvědomoval si, že bez lásky nebyl by žádný člověk. „ ... proto Bůh stvořil člověka, proto aby s ním prožíval blaženosti a to je první projev lásky k nám ...“

O sebelásce

Hlavním protikladem lásky byla podle Cyrila sebeláska. „Sebeláska, jak ta všechno dovede kazit a bořit.“

O knihách

„Dobrá kniha je dobrou vychovatelkou, dobrým přítelem, který nezradí, poučí, povzbudí, i vážně napomene. Dobrá kniha, to je největší balzám. Velkou chybu, ale dělají učitelé, pokud dávají dětem špatné knihy, protože ty je mohou od čtení odradit a to mnohdy lze jen těžko napravit.“

O filmu a divadlu

„Chtěl bych říci, že na divadlo a na film se člověk musí umět dívat, aby si vždycky vybral jenom to dobré a zlé mu bylo výstrahou.“

V knihovně

V kuchyni

Při úklidu

Výroba pohlednic ve Vincentinu

Na vyjíždce po zahradě